

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-70/15

**Emmanuel Lebek
împotriva
Janusz Domino**

(cerere de decizie preliminară formulată de Sąd Najwyższy)

„Cooperare judiciară în materie civilă — Regulamentul (CE) nr. 44/2001 — Articolul 34 punctul 2 — Neprezentarea pârâtului la înfățișare — Recunoașterea și executarea hotărârilor — Motive de refuz — Lipsa comunicării sau a notificării în timp util a actului de sesizare a instanței pârâtului care nu s-a înfățișat — Noțiunea «acțiune» — Cerere de repunere în termen — Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 — Articolul 19 alineatul (4) — Notificarea sau comunicarea actelor judiciare și extrajudiciare — Termen în care cererea de repunere în termen este admisibilă”

Sumar – Hotărârea Curții (Camera a doua) din 7 iulie 2016

1. *Cooperare judiciară în materie civilă — Competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială — Regulamentul nr. 44/2001 — Recunoașterea și executarea hotărârilor — Motive de refuz — Lipsa comunicării sau a notificării în timp util a actului de sesizare a instanței pârâtului care nu s-a înfățișat — Noțiunea „acțiune” care poate fi exercitată împotriva deciziei vizate — Cerere de repunere în termen — Incluziune — Condiții*

[Regulamentul nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului, art.19 alin. (4); Regulamentul nr. 44/2001 al Consiliului, art. 34 punctul 2]

2. *Cooperare judiciară în materie civilă — Notificarea sau comunicarea actelor judiciare și extrajudiciare — Regulamentul nr. 1393/2007 — Pârât care nu s-a înfățișat — Cerere de repunere în termen introdusă după expirarea termenului de admisibilitate prevăzut pentru introducerea sa — Inadmisibilitate — Inaplicabilitate a dispozițiilor mai largi de drept național*

[Regulamentul nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului, art.19 alin. (4)]

1. Noțiunea de acțiune care figurează la articolul 34 punctul 2 din Regulamentul nr. 44/2001 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretată în sensul că include și cererea de repunere în termen atunci când termenul pentru introducerea unei căi de atac ordinare a expirat.

Astfel, articolul 34 punctul 2 din acest regulament nu impune, însă, ca pârâtul să fie obligat să întreprindă noi demersuri, care să depășească o diligență obișnuită, pentru apărarea drepturilor sale, precum cele constând în a se informa cu privire la conținutul unei decizii pronunțate într-un alt stat membru. În ceea ce privește în special cererea de repunere în termen, ea urmărește să asigure respectarea efectivă a dreptului la apărare în ceea ce îi privește pe pârâții care nu s-au înfățișat. În acest context, în măsura în care pârâtul, din motive care nu îi sunt imputabile, nu a luat cunoștință de actul respectiv în timp util pentru a exercita o cale de atac, motivele sale nu par neîntemeiate și cererea sa de

repunere în termen a fost formulată într-un termen rezonabil, altfel spus în măsura în care condițiile enunțate la articolul 19 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1393/2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (notificarea sau comunicarea actelor) și abrogarea Regulamentului nr. 1348/2000, formularea unei cereri de repunere în termen nu poate fi considerată ca fiind un nou demers, care depășește o diligență obișnuită, pentru apărarea drepturilor pârâtului care nu s-a înfățișat.

În cazul în care acesta nu și-a invocat dreptul de a cere repunerea în termen, deși era în măsură să o facă, condițiile menționate la articolul 19 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1393/2007 fiind îndeplinite, recunoașterea unei hotărâri pronunțate în lipsă împotriva sa nu poate fi refuzată în temeiul articolului 34 punctul 2 din Regulamentul nr. 44/2001.

În schimb, o hotărâre pronunțată în lipsă nu ar trebui să fie recunoscută dacă pârâtul care nu s-a înfățișat, din motive care nu îi sunt imputabile, a prezentat o cerere de repunere în termen care a fost ulterior respinsă, deși erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 19 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1393/2007.

(a se vedea punctele 40, 42-47 și 49 și dispozitiv 1)

2. Articolul 19 alineatul (4) ultimul paragraf din Regulamentul nr. 1393/2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (notificarea sau comunicarea actelor) și abrogarea Regulamentului nr. 1348/2000 trebuie interpretat în sensul că exclude aplicarea dispozițiilor dreptului național referitoare la cererile de repunere în termen din moment ce termenul de admisibilitate pentru introducerea unor asemenea cereri a expirat, astfel cum este specificat în comunicarea unui stat membru la care se referă dispoziția menționată.

Astfel, ar fi contrar principiului securității juridice și forței obligatorii aferente regulamentelor Uniunii să se dea acestui articol o interpretare potrivit căreia o asemenea cerere ar mai putea fi introdusă într-un termen prevăzut de dreptul național, deși ea nu mai este admisibilă în temeiul unei dispoziții obligatorii și direct aplicabile a acestui regulament.

(a se vedea punctele 57 și 58 și dispozitiv 2)